

Sygn. akt II AKa 74/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2023 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Ewa Jethon

Sędziowie: SA Małgorzata Janicz (spr.)

SA Anna Zdziarska

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu na rozprawie 15 lutego 2023 r.

sprawy J. I.

w przedmiocie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z 21 grudnia 2021 r. sygn. akt XII Ko 37/21

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;*
- 2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 74/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 21 grudnia 2021 r., sygn. XII Ko 37/21

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik wnioskodawczyni

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. ***Kierunek i zakres zaskarżenia***

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. ***Podniesione zarzuty***

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. ***Ustalenie faktów w związku z dowodami***

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. *Ocena dowodów*

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie innym niż wskazany w art. 438 pkt. 1 k.p.k., tj.:	
a. art. 115 § 2 in fine k.p.w., poprzez jego niewłaściwą wykładnię, przejawiającą się w przyjęciu, że w sprawie niniejszej doszło do przedawnienia roszczenia wnioskodawczyni z tytułu niewątpliwie niesłusznego jej zatrzymania dn. 7 grudnia 2020 r., podczas gdy ze stanu faktycznego niniejszej sprawy w sposób jednoznaczny wynika, że złożenie zażalenia na czynność zatrzymania wnioskodawczyni było konieczne dla ustalenia okoliczności, czy do jej zatrzymania w ogóle doszło oraz ustalenia czy było ono istotnie niewątpliwie niesłuszne, co stanowi warunek sine qua non aktualizacji roszczenia o zadośćuczynienie za takie zatrzymanie;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
b. art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. w zw. z art. 124 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie, przejawiające się w przyjęciu, że roszczenie wnioskodawczyni o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

niesłusznego zatrzymania na podst. art. 115 § 2 in fine k.p.w. uległo przedawnieniu dn. 7 grudnia 2020 r., tj. po upływie 6 miesięcy od jej zwolnienia, podczas gdy bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.) a ponadto w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.c.), toteż bieg przedawnienia roszczenia wnioskodawczynie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania uległ przerwaniu od czasu złożenia przez pełnomocnika wnioskodawczynie zażalenia na niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie do czasu jego rozpoznania przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie i ponownie od czasu złożenia wniosku o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania do Sądu Okręgowego w Warszawie;

c. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uwzględnienie podniesionego przez Prokuratora zarzutu przedawnienia roszczenia wnioskodawczynie z tytułu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

niewątpliwie niesłusznego jej zatrzymania, podczas gdy zarzut ten, jako sprzeczny z zasadami współżycia społecznego nie powinien być zostać uwzględniony przez Sąd a quo, gdyż:

i. do złożenia ww. wniosku o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania wnioskodawczyni, z uwagi na skomplikowanie stanu faktycznego, wynikłe z konieczności ustalenia czy istotnie doszło do zatrzymania J. I. w postępowaniu zażaleniowym, niemożliwe było złożenie przedmiotowego wniosku w terminie, o którym mowa w art. 115 § 2 in fine k.p.w.,

ii. „organem” do którego należy rozpoznanie w pierwszej kolejności zażalenia na zatrzymanie wraz z wnioskiem o zbadanie jego zasadności, legalności oraz prawidłowości, a w razie jego uwzględnienia również wniosku o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania jest właściwy rzeczowo Sąd, tj. statio fisci - jednostką, za której poprawne funkcjonowanie odpowiedzialne jest Państwo, toteż jako sprzeczne zasadą lojalności i zasadą zaufania obywatela do Państwa jawi się uwzględnienie zarzutu upływu terminu przedawnienia, podniesionego przez przedstawiciela nota bene innego statio fisci, jakim jest Prokuratura, w sytuacji, gdy termin ten upłynął (rzekomo) z powodu długiego czasu, który minął pomiędzy złożeniem a rozpatrzeniem przez Sąd zażalenia pełnomocnika wnioskodawczyni na niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie i w konsekwencji wystąpieniem do

<p>Sądu meriti z nieuwzględnionym wnioskiem o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania</p>		
<p>3.2.</p>	<p>obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 47 § 4 k.p.w. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że możliwość wystąpienia na podst. art. 114 § 2 k.p.w. z roszczeniem o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania wnioskodawczyni, możliwe było niezależnie od złożenia zażalenia na niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie, podczas gdy przepis ten stanowi, że [w] razie uznania (przez Sąd Rejonowy miejsca zatrzymania, art. 47 § 2 k.p.w.) zatrzymania za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanemu przysługuje odszkodowanie, którego może dochodzić w trybie określonym w dziale XII niniejszego kodeksu, toteż złożenie ww. zażalenia i jego pozytywne dla skarżącego rozpoznanie przez ten Sąd stanowi warunek konieczny dochodzenia przed właściwym miejscowo Sądem Okręgowym roszczenia, o którym mowa w art. 114 § 2 k.p.w.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: apelacja pełnomocnika wnioskodawczyni okazała się niezasadna.</p> <p>Stwierdzić należy, że w kontekście zarzutów podniesionych</p>		

w apelacji, kwestią podstawową do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie, czy pełnomocnik wnioskodawczyni, składając 31 maja 2021 r. (data nadania w placówce pocztowej), wniosek o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę wynikłą z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania 10 czerwca 2020 r., przekroczył termin ustawowy do złożenia tego wniosku, a następnie, jeśli przekroczył, to czy mimo to, czynność ta może wywołać skutki prawne w oparciu o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia na podstawie art. 5 k.c. z uwagi na zasady współżycia społecznego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na pierwsze pytanie odpowiedzieć należy twierdząco, a argumentacja zaprezentowana w wywiedzionej apelacji nie jest w stanie podważyć prawidłowości stanowiska wyrażonego w tym zakresie przez Sąd I instancji. Niekwestionowanym jest, że do zatrzymania i zwolnienia J. I. doszło 10 czerwca 2020 r. Z uwagi zaś na fakt, że zostało ono dokonane w związku z domniemanym naruszeniem art. 54 k.w., ewentualne roszczenie odszkodowawcze w z tego tytułu dochodzone mogło być na podstawie uregulowań Rozdziału 20 k.p.w. Tym samym wnioskodawczyni, zgodnie z jednoznaczną treścią art. 115 § 2 k.p.w., uprawniona była do złożenia wniosku o zadośćuczynienie z tytułu tego zdarzenia w zawitym terminie 6 miesięcy od daty jej zwolnienia, tj. do 10 grudnia 2020 r., nie zaś do 7 grudnia 2020r jak omyłkowo wskazał Sąd meriti. Powyższy błąd nie rzutował jednakże na prawidłowość

stanowiska zaprezentowanego w zaskarżonym wyroku.

Pomimo jednoznaczności powyższego uregulowania, tak wnioskodawczyni, jak i jej pełnomocnik nie złożyli wniosku z zachowaniem przywołanego, zawitego terminu, albowiem dokonali tej czynności dopiero 31 maja 2021 r., a więc niemal 6 miesięcy po jego upływie.

Okoliczności powyższe nie budzą żadnych wątpliwości na kanwie przedmiotowej sprawy i zostały prawidłowo ustalone przez Sąd meriti, a podniesione przez pełnomocnika zarzuty, nie są w stanie doprowadzić do zajęcia odmiennego w tym zakresie stanowiska.

Nieprawidłowym jest zapatrywanie skarżącego, zgodnie z którym nie doszło do przedawnienia roszczenia wnioskodawczyni, bowiem niezbędnym było uprzednie wystąpienie z zażaleniem na jej zatrzymanie i jego rozpoznanie przez Sąd Rejonowy. Wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji brzmienie art. 115 § 2 k.p.w. jest jednoznaczne i nie budzi żadnych wątpliwości – 6 miesięczny termin na złożenie wniosku o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia liczony jest tylko i wyłącznie od daty zwolnienia, a nie jakiegokolwiek innego zdarzenia faktycznego, czy prawnego.

Pełnomocnik nieprawidłowo wskazuje, że dopiero złożenie zażalenia w trybie art. 47 k.p.w. i jego uwzględnienie otwiera drogę do wystąpienia z wnioskiem o odszkodowanie i zadośćuczynienie w trybie art. 114 § 2 k.p.w. Podkreślić należy, że art. 114 § 2 k.p.w. regulując kwestię

odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania nie zawiera dodatkowych warunków do wystąpienia z takim roszczeniem, jak ma to miejsce w przypadku pozostałych sytuacji regulowanych w art. 114 § 1 i 2 k.p.w. (prawomocne uniewinnienie lub prawomocne umorzenie postępowania). Tym samym uznać należy, że wystąpienie z roszczeniem o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłusne zatrzymanie w trybie art. 114 § 2 k.p.w. nie jest obwarowane koniecznością uzyskania uprzedniego, niejako dodatkowego, rozstrzygnięcia. Tym samym pełnomocnik całkowicie błędnie odczytuje treść art. 47 § 4 k.p.w., który stanowi, że „W razie uznania zatrzymania za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanemu przysługuje odszkodowanie, którego może dochodzić w trybie określonym w dziale XII niniejszego kodeksu”, bowiem nie wskazuje on że uwzględnienie przez sąd zażalenia na zatrzymanie otwiera drogę do wystąpienia z roszczeniem o jakim mowa w dziale XII k.p.w., a jedynie, iż zatrzymanie takie ma charakter niewątpliwie niesłusznego w myśl art. 114 § 2 k.p.w. Stanowisko takie podzielane jest wśród przedstawicieli doktryny, którzy wskazują, że „uznanie zatrzymania za niewątpliwie niesłuszne nie wymaga uprzedniego występowania z zażaleniem na zatrzymanie, wykazanie niewątpliwiej niesłuszności następuje bowiem w postępowaniu odszkodowawczym, wskazanym w dziale XII kodeksu, którego warunkiem nie jest wcześniejsze wystąpienie z zażaleniem, o jakim mowa w art. 47 § 1 k.p.w. To przy tym wnioskodawca

musi wykazać, gdy dochodzi odszkodowania, że jego zatrzymanie było niewątpliwie niesłuszne, zatem jest to ułatwione, gdy sąd uprzednio w trybie zażalenia stwierdzi nielegalność czy niezasadność zatrzymania” (T. Grzegorzczak [w:] Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz, wyd. V, Warszawa 2012, art. 47, LEX; także Kosonoga [w:] A. Sakowicz (red.), Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2020, art. 47, Legalis).

Nadto nie można podzielić stanowiska pełnomocnika, który wskazuje, że niezbędnym było również uprzednie stwierdzenie, iż do doszło w rzeczywistości do faktycznego zatrzymania wnioskodawczyni, bowiem w realiach przedmiotowej sprawy występować miały na tym tle wątpliwości, które to mogły zostać rozwiane dopiero w toku rozpoznania zażalenia na zatrzymanie J. I.. Jak wskazano powyżej, postępowanie w zakresie wniosku o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie nie wymaga dokonania żadnego rodzaju przedsądu w tym zakresie, w ramach odrębnego postępowania. Sąd Okręgowy procedujący w tej materii dokonuje samodzielnie wszelkich ustaleń i ocen na kanwie konkretnych okoliczności, a także wyjaśnia ewentualne, zaistniałe wątpliwości. Jednocześnie zauważyć należy, że treść zażalenia inicjującego postępowanie o sygn. II Kp 1827/20 wskazuje, że pełnomocnik wnioskodawczyni, wbrew podniesionej w apelacji argumentacji, nie miał wątpliwości, że doszło do zatrzymania J. I.. Powyższe rozważania prowadzą do jednoznacznego wniosku, że

rozpoczęcie biegu 6 miesięcznego, zawitego terminu, o jakim mowa w art. 115 § 2 k.p.w., nie wymaga uprzedniego wystąpienia z zażaleniem w trybie art. 47 k.p.w., a wszelkie wątpliwości, o ile wystąpią na kanwie danej sprawy, są samodzielnie rozstrzygane przez właściwy Sąd okręgowy.

Bezzasadność omówionych powyżej zarzutów prowadzi do jednoznacznego wniosku, że chybionym jest również stanowisko pełnomocnika, który wskazuje na naruszenie art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. w zw. z art. 124 § 2 k.c. przejawiające się w błędnym stwierdzeniu ekspirowania terminu wskazanego w art. 115 § 2 k.p.w. O ile nie budzi wątpliwości, że przywołane przez apelującego unormowania prawa cywilnego znajdują zastosowanie w postępowaniach w przedmiocie przyznania odszkodowania i zadośćuczynienia uregulowanych w Rozdziale 58 k.p.k. oraz Dziale XI k.p.k., z uwagi na charakter tych roszczeń (vide uchwała Sądu Najwyższego z 23 maja 2006 r., sygn. I KZP 5/06, LEX nr 181301), tym niemniej nie wystąpiły podstawy do ich zastosowania w realiach niniejszej sprawy. Skoro bowiem możliwość wystąpienia z roszczeniem w trybie art. 115 k.p.w. nie jest prawnie warunkowana uprzednim wystąpieniem z zażaleniem na zatrzymanie w trybie art. 47 k.p.w., tym samym, wbrew zaprezentowanej przez pełnomocnika argumentacji, nie można przyjąć, że złożenie 19 czerwca 2020 r. zażalenia inicjującego postępowanie przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie o sygn. II Kp 1827/20 było przedsięwzięte bezpośrednio w celu

przyszłego dochodzenia roszczenia o zadośćuczynienie – taki charakter miało dopiero złożenie wniosku inicjującego postępowanie o sygn. XII Ko 37/21. Powyższe skutkuje, że nie można mówić o przerwaniu biegu terminu przedawnienia, który biegł w dalszym ciągu i finalnie ekspirował 10 grudnia 2020 r.

Poczynione powyżej ustalenia wskazują ponad wszelką wątpliwość, że doszło do uchybienia terminowi określonemu w art. 115 § 2 k.p.w. oraz, iż nie zaistniały żadne okoliczności uzasadniające odmienną w tym zakresie ocenę, a wskazujące na przerwanie biegu sześciomiesięcznego terminu na złożenie wniosku o zadośćuczynienie. Skutkowało to tym, że w pełni uprawnionym było podniesienie zarzutu przedawnienia przez prokuratora, który doprowadził do wydania kwestionowanego rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentów apelacji, którymi skarżący próbuje wykazać, że w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy uwzględnienie podniesionego przez prokuratora zarzutu przedawnienia stanowiło nadużycie prawa, a wobec tego pozostawało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

Roszczenia wynikające z rozdziału 20 k.p.w. są roszczeniami cywilnoprawnymi, taki też charakter mają terminy ich przedawnienia wskazane w art. 115 § 2 k.p.w. Instytucja przedawnienia umożliwia uchylenie się od zaspokojenia roszczenia po upływie określonego w przepisach terminu, przy czym przedawnienie uwzględniane jest tylko na zarzut. Dla skorzystania z zarzutu nie wystarcza jednak

samo jego podniesienie w związku ze zgłoszeniem żądania po upływie terminu, ale konieczna jest ocena, czy skorzystanie z tego prawa podmiotowego nie jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego – art. 5 k.c. Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku skarżącego, trafnie ocenił, że w rozpoznawanej sprawie nie zaistniały warunki, które usprawiedliwiałyby niedotrzymanie przez wnioskodawczynię terminu i tym samym, zgodnie z przywołanym art. 5 k.c., uniemożliwiały uwzględnienie przez sąd zarzutu przedawnienia. Podkreślić należy, że jego nieuwzględnienie może mieć miejsce tylko w wypadkach wyjątkowych, w których wnioskodawca nie miał realnej możliwości (prawnej lub faktycznej) zgłoszenia żądania w okresie biegu terminu przedawnienia, o jakim mowa w art. 115 § 2 k.p.w. tj. 6 miesięcy od daty zwolnienia wnioskodawcy. Nie ulega także wątpliwości, iż to na wnioskodawcy spoczywa obowiązek wykazania, że podniesiony przez prokuratora zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Do takich okoliczności można przykładowo zaliczyć: długotrwałą obłąźną chorobę, całkowity upadek sił powodujący konieczność zapewnienia opieki osoby trzeciej w sprawach codziennej egzystencji, chorobę psychiczną, ubezwłasnowolnienie, długotrwały pobyt za granicą, połączony z niemożnością nawiązania kontaktu z krajem, a zatem okoliczności całkowicie niezależne od woli wnioskodawcy. Do takich okoliczności natomiast nie można zaliczyć np. przekroczenia terminu do wystąpienia z

roszczeniem z powodu braku wiedzy o nim, braku informacji w tym zakresie ze strony sądu, czy nieznanomości prawa (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 13 lipca 2021 r., sygn. II AKa 120/21, LEX nr 3244941). Wbrew stanowisku pełnomocnika, w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiły żadne okoliczności takie jak wskazane powyżej, które w jakimkolwiek stopniu usprawiedliwiałyby wystąpienie z wnioskiem po upływie sześciomiesięcznego terminu przedawnienia, a prawidłową ocenę w tym zakresie poczynił Sąd Okręgowy.

Uznać należy, że nie może ekskulpować wnioskodawczyni kwestia nieznanomości prawa i błędnego odczytywania normy art. 115 § 2 k.p.w. w powiązaniu z treścią art. 47 § 4 k.p.w. Jak wskazano powyżej, odnosząc się do bezzasadności pozostałych zarzutów, obowiązujące regulacje Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, nie przewidują prawnego wymogu uzyskania uprzedniego rozstrzygnięcia w przedmiocie pozytywnego rozpoznania zażalenia na zatrzymanie, które to dopiero miałoby otwierać drogę do złożenia wniosku o przyznanie stosownej kwoty zadośćuczynienia z tego tytułu. Takie stanowisko nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach, które są w swym wydźwięku jednoznaczne, a ich rozumienie nie powoduje żadnych trudności. Tym samym taka argumentacja podniesionego zarzutu nie mogła zyskać aprobaty Sądu Odwoławczego, w szczególności jeżeli weźmie się pod uwagę, że J. I. była reprezentowana przed wszystkimi sądami przez

profesjonalnego pełnomocnika, który winien mieć należyta wiedzę w zakresie obowiązujących procedur. Dodatkowo trafnie wskazał Sąd meriti, że nie można w realiach niniejszej sprawy pomijać, iż wniosek inicjujący postępowanie przed Sądem Okręgowym został złożony dopiero 31 maja 2021 r., a więc ponad trzy miesiące po wydaniu postanowienia przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (sygn. II Kp 1827/20) stwierdzającego, że zatrzymanie wnioskodawczyni było nielegalne, niezasadne i przeprowadzone w sposób nieprawidłowy, jak również pół roku po wydaniu postanowienia przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (sygn. V W 3881/20), którym umorzono postępowanie przeciwko wnioskodawczyni, u którego podstaw legło jej zatrzymanie. Brak podjęcia niezwłocznych działań w kierunku dochodzenia zadośćuczynienia nie znajduje żadnego racjonalnego, jak i prawnego uzasadnienia. W takich kategoriach nie może być rozpatrywane pierwotne, błędne oparcie roszczenia o przepisy Kodeksu postępowania karnego, które jawi się całkowicie niezrozumiałym, bowiem już od grudnia 2021 r., wobec treści postanowienia prawomocnie umarzającego postępowanie przeciwko J. I., tak wnioskodawczyni, jak i jej pełnomocnikowi wiadome było, że zatrzymanie dokonane zostało w związku z możliwością popełnienia wykroczenia, a nie przestępstwa, wobec czego zastosowanie znajdują unormowania zawarte w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia.

Nadto całkowicie chybnym jawi się próba wywodzenia naruszenia zasad współżycia społecznego poprzez uwzględnienie przez sąd zarzutu podniesionego przez uprawniony do tego podmiot. Sam fakt, że był nim prokurator, w żadnej mierze nie może automatycznie przekonywać, że jego uwzględnienie jest sprzeczne z zasadami lojalności i zaufania obywatela do Państwa. Podkreślić należy, że każda ze stron postępowania jest w pełni uprawniona do korzystania z wszelkich narzędzi i instytucji przyznanych jej przez obowiązujące przepisy prawa, natomiast ocena, czy dokonuje tego z ich poszanowaniem, bez ich nadużywania, czy też wbrew obowiązującym regulacjom, zastrzeżona jest każdorazowo do gestii procedującego sądu. W niniejszej sprawie niewątpliwym jest, że prokurator miał prawo podnieść zarzut przedawnienia, a jego uwzględnienie bądź nie, leżało w gestii Sądu Okręgowego, który zajął w tym zakresie prawidłowe stanowisko, podzielane w pełni przez Sąd II instancji.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż skarżący nie tylko nie wykazał, że niedochowanie przez wnioskodawczynię terminu było usprawiedliwione, ale nie przedstawił również okoliczności, które przy zastosowaniu obiektywnych kryteriów, w takich kategoriach mogłyby zostać ocenione. Przypomnieć przy tym należy, że ciężar dowodu w tym zakresie – art. 6 k.c. – spoczywał na wnioskodawczyni i jej pełnomocniku.

Wobec omówionych okoliczności, jak również uwzględniając

argumentację w tym przedmiocie wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, sformułowany w apelacji zarzut obrazy art. 5 k.c., nie zasługiwał na uwzględnienie, co prowadzić musiało do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku.	
Wniosek	
O zmianę skarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni kwoty 10.000,00 złotych (dziesięć tysięcy złotych), tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, powstałą w związku z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Całość orzeczenia.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Bezzasadność zarzutów apelacji.</p> <p>Sąd Apelacyjny wskazuje zarazem z urzędu, że w niniejszej sprawie, na etapie postępowania apelacyjnego, doszło do naruszenia art. 418 § 1 k.p.k. i publicznego ogłoszenia wyroku 28 lutego 2023 r., w sytuacji, gdy nie został on omyłkowo podpisany przez wszystkich członków składu orzekającego. Powyższe stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt. 6 k.p.k., będącą jedną z podstaw kasacyjnych, o których mowa w art. 523 k.p.k.</p>	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.1.7. <u>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych postępowania apelacyjnego znajduje uzasadnienie w treści art. 115 § 3 k.p.w.

7. PODPIS
Ewa Jethon Małgorzata Janicz Anna Zdziarska

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik J. I.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Oddalenie w całości wniosku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana